

- สาระ:** ลูกๆ ที่แสนหวาน บาบามาเพื่อทำให้ลูกๆ ละทิ้งดินแดนแห่งความทุกข์ นี่คือการสละละทิ้งที่ไม่มีขีดจำกัด
- คำถาม:** อะไรคือความแตกต่างหลักระหว่างการสละละทิ้งของชั้นยาสซีกับการสละละทิ้งของลูก?
- คำตอบ:** ชั้นยาสซีละทิ้งบ้านและครอบครัวและเข้าไปในป่า แต่ลูกไม่ได้ละทิ้งบ้านและครอบครัวของลูกและเข้าไปในป่า ขณะอยู่ที่บ้าน ลูกพิจารณาว่าทั้งโลกเป็นป่าหนาม ลูกละทิ้งทั้งโลกด้วยสติปัญญาของลูก

โอม ซานติ พ่อทางจิตหนึ่งที่นี่และอธิบายแก่ลูกๆ ทางจิตทุกวัน เพราะลูกไม่รู้คิดมาถึงครึ่งวงจร ท่านต้องอธิบายทุกวัน ก่อนอื่นใดมนุษย์ต้องการความสงบ ดวงวิญญาณคือผู้อาศัยดั้งเดิมของดินแดนแห่งความสงบ พ่อคือมหาสมุทรแห่งความสงบ เสมอ เวลาที่ลูกกำลังได้รับมรดกแห่งความสงบของลูก ผู้คนพูดว่า โอ้ ผู้ประทานความสงบ พาเราไปจากโลกนี้ไปยังบ้านของเรา ดินแดนแห่งความสงบ นั่นคือโปรดให้มรดกแห่งความสงบแก่เรา ผู้คนไปและพูดต่อหน้ารูปบูชาของเหล่าเทพและชีพบบา “โปรดให้ความสงบแก่เรา!” เพราะชีพบบาคือมหาสมุทรแห่งความสงบ เวลาที่ลูกกำลังรับมรดกของความสงบของลูกจากชีพบบา ลูกต้องไปสู่ดินแดนแห่งความสงบอย่างแน่นอนขณะที่จดจำพ่อ แม้ว่าลูกจะไม่จดจำท่าน ลูกก็จะไปที่นั่นอย่างแน่นอน ลูกจดจำท่านเพื่อที่ภาระของบาปกรรมบนศีรษะของลูกจะสามารถถูกขจัดออกไป ลูกได้รับความสุขและความสงบจากพ่อผู้เดียว เพราะท่านคือมหาสมุทรแห่งความสงบและความสุข นี่คือนิยามหลัก ความสงบเรียกว่าการหลุดพ้นเช่นกัน และจากนั้นก็มีการหลุดพ้นในชีวิตและบ่วงพันธะในชีวิตด้วยเช่นกัน จากการเป็นผู้ที่อยู่ในบ่วงพันธะในชีวิต เวลาที่ลูกกำลังจะกลายเป็นผู้ที่หลุดพ้นในชีวิต ในยุคทองไม่มีบ่วงพันธะเลย มีการจดจำกันว่า การหลุดพ้นในชีวิตที่ง่ายดายและการหลุดพ้นและการรอดพ้นจากบาปและความไม่บริสุทธิ์ที่ง่ายตาย ลูกๆ เข้าใจความหมายของทั้งสองแล้ว การหลุดพ้นคือดินแดนแห่งความสงบ และการรอดพ้นจากบาปและความไม่บริสุทธิ์คือดินแดนแห่งความสุข มีดินแดนแห่งความสุข, ดินแดนแห่งความสงบ และนี่ก็คือดินแดนแห่งความทุกข์ ลูกกำลังนั่งอยู่ที่นี้ พ่อพูดว่า ลูกๆ จดจำดินแดนแห่งความสงบบ้านของลูก ดวงวิญญาณลี้มบ้านของพวกเขา พ่อมาและเตือนลูกถึงสิ่งนั้น ท่านอธิบาย: โอ้ ลูกๆ ทางจิต ลูกไม่สามารถกลับบ้านได้จนกว่าลูกจะจดจำพ่อ บาปของลูกจะได้รับการเผาด้วยการจดจำระลึกถึง ดวงวิญญาณจะกลับมาบริสุทธิ์และกลับไปยังบ้านของพวกเขา ลูกๆ รู้ว่านี่คือโลกที่ไม่บริสุทธิ์ ไม่มีผู้ที่บริสุทธิ์แม้แต่คนเดียวที่นี่ โลกที่บริสุทธิ์เรียกว่ายุคทองและโลกที่ไม่บริสุทธิ์เรียกว่ายุคเหล็ก อาณาจักรของรามและอาณาจักรของราวัน โลกที่ไม่บริสุทธิ์ถูกก่อตั้งขึ้นในอาณาจักรของราวัน นี่คือนิยามที่ลูกกำหนดไว้แล้ว พ่อที่ไม่มีขีดจำกัดอธิบายสิ่งนี้ ท่านผู้เดียวเรียกว่าเป็นสัจจะ มีเพียงในยุคบรรจบพบกันเท่านั้นที่ลูกรับฟังเรื่องราวที่แท้จริงแล้วลูกก็ไปสู่ยุคทอง และจากนั้นอาณาจักรของราวันก็เริ่มต้นขึ้นในยุคทองแดง ราวันคือปีศาจ และปีศาจก็ไม่สามารถพูดสัจจะได้ เหตุนี้เองจึงมีคำกล่าวที่ว่า มายานั้นหลอกลวงและร่างกายนั้นหลอกลวง ดวงวิญญาณนั้นหลอกลวงและร่างกายนั้นก็หลอกลวงด้วยเช่นกัน สันสการ์ถูกบันทึกไว้ในดวงวิญญาณ มีโลหะสี่ชนิด: ทอง, เงิน, ทองแดงและเหล็ก อัลลอยด์(โลหะผสม)ถูกขจัดออกไปด้วยพลังของโยคะนี้และลูกกลายเป็นทองแท้ เมื่อลูกอยู่ในยุคทองลูกก็คือทองแท้ และแล้วเมื่อเงินถูกปะปนเข้ากับลูกก็เรียกว่าเงินทรราช และจากนั้นในยุคทองแดงและยุคเหล็กอัลลอยด์ของทองแดงและเหล็กก็ปะปนเข้ากับลูก อัลลอยด์ของเงิน,ทองแดงและเหล็กที่ปะปนเข้าไปในตัวลูกจะถูกขจัดออกไปด้วยโยคะ ตอนแรกลูกดวงวิญญาณทั้งหมดอยู่ในดินแดนแห่งความสงบ และลูกคือคนแรกที่เข้าไปสู่ยุคทอง และนั่นเรียกว่าเป็นผู้ที่อยู่ในยุคทอง ลูกคือทองแท้ อัลลอยด์ทั้งหมดถูกขจัดออกไปด้วยพลังโยคะและเพียงทองแท้เท่านั้นที่หลงเหลืออยู่ ดินแดนแห่งความสงบไม่ได้เรียกว่ายุคทอง ยุคทอง, ยุคเงินและยุคทองแดงกล่าวได้ว่าอยู่ที่นี้ ในดินแดนแห่งความสงบมีเพียงความสงบ เมื่อดวงวิญญาณได้รับร่างกายครั้งแรก นั่นเรียกว่าเป็นยุคทองและโลกนั้นได้กลายเป็นยุคทอง ในเวลานั้นร่างกายทำขึ้นจากวัตถุธาตุทั้งห้าที่สโตประธาน เมื่อดวงวิญญาณสโตประธาน ร่างกายก็สโตประธานด้วยเช่นกัน และจากนั้นในเวลาสุดท้ายลูกได้รับร่างกายที่เป็นยุคเหล็กเพราะอัลลอยด์ปะปนเข้าไปในดวงวิญญาณ ดังนั้นโลกนี้จึงเรียกว่ายุคทองและยุคเงิน ดังนั้นเวลานี้ลูกๆ ต้องทำอะไร? ก่อนอื่นลูกต้องไปสู่ดินแดนแห่งความสงบและเหตุนี้เองลูกต้องจดจำพ่อ และแล้วเมื่อนั้นลูกจะกลับมาสโตประธานจากตโมประธาน สิ่งนี้ใช้เวลาอย่างมากเท่ากับที่พ่ออยู่ที่นี้ ท่านไม่ได้มีบทบาทในยุคทอง เมื่อดวงวิญญาณได้รับร่างกายจะมีคำกล่าวว่าคุณนี่คือดวงวิญญาณมนุษย์ยุคทอง จะไม่กล่าวว่า “ดวงวิญญาณยุคทอง” ไม่เลย เป็นดวงวิญญาณมนุษย์ยุคทอง แล้วก็กลายเป็นดวงวิญญาณมนุษย์ยุคเงิน ดังนั้นลูกกำลังนั่งที่นี้และลูกมีความสุขและความสงบด้วยเช่นกัน ดังนั้นลูกควรจะทำอะไร? ละทิ้งดินแดนแห่งความทุกข์ สิ่งนี้เรียกว่าการสละละทิ้งที่ไม่มีขีดจำกัด ชั้นยาสซีเหล่านั้นที่ทั้งบ้านและครอบครัวและเข้าไปในป่าก็มีการสละ

ละทิ้งที่มีชีวิตจำกัด พวกเขาไม่รู้ว่าทั้งโลกคือป่า นี่คือป่าหนาม นี่คือโลกแห่งหนามและนั่นคือโลกของดอกไม้ แม้ว่าพวกเขาจะละทิ้งทุกสิ่ง พวกเขาก็ยังคงไปและใช้ชีวิตอยู่ในป่าห่างไกลจากเมืองในโลกแห่งหนาม ของเขาคือหนทางสั้นโศกในขณะที่ยังมีชีวิตคือหนทางครอบครัว ลูกเคยเป็นคู่ที่บริสุทธิ์ และเวลานี้ลูกได้กลายเป็นคู่ที่ไม่บริสุทธิ์ นั่นเรียกว่าเป็นอาศรมของครอบครัวด้วยเช่นกัน ชั้นยาสีมาในภายหลัง ผู้คนของอิสลามและชาวพุทธก็มาภายหลังเช่นกัน พวกเขามาก่อนชาวคริสเตียนเล็กน้อย ดังนั้นลูกต้องจดจำต้นไม้และวงจรด้วยเช่นกัน พ่อมาทุกอย่างและให้ความรู้ของต้นกล้าปะแก่ลูก เพราะท่านคือเมล็ด, ผู้เป็นสัจจะและผู้มีชีวิต เหตุนี้เองท่านจึงมาทุกอย่างและอธิบายความลับทั้งหมดของต้นกล้าปะแก่เรา ลูกคือดวงวิญญาณ แต่ลูกจะไม่ถูกเรียกว่ามหาสมุทรแห่งความรู้ มหาสมุทรแห่งความสงบหรือมหาสมุทรแห่งความสุข คำยกย่องนี้เป็นของพ่อผู้เดียวเท่านั้นผู้ที่ทำให้ลูกเป็นเช่นนั้น คำยกย่องของพ่อนี้มีอยู่ตลอดไป ท่านบริสุทธิ์เสมอและไม่มีตัวตน ท่านเพียงมาที่นี่เป็นเวลาสั้นๆเพื่อชำระลูกให้บริสุทธิ์ ไม่มีเรื่องของการอยู่ในทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน ลูกรู้ว่าพ่ออยู่ที่นั่นเสมอ ผู้คนในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธาจดจำท่านเสมอ ในยุคทองไม่จำเป็นต้องจดจำท่าน ลูกเริ่มร้องไห้ออกมาในอาณาจักรของราวัน และแล้วท่านผู้เดียวเท่านั้นที่มาและให้ความสงบและความสุขแก่ลูก ดังนั้นลูกจดจำท่านในเวลาของความไม่สงบอย่างแน่นอน พ่ออธิบายว่า: พ่อมาทุก 5000 ปี เป็นเวลาครั้งวงจรที่มีความสุขและเป็นเวลาครั้งวงจรที่มีความทุกข์ หลังจากครั้งวงจรผ่านไปแล้วท่านที่อาณาจักรของราวันเริ่มขึ้น รากของกิเลสทั้งหมดอันดับแรกคือสำนึกที่เป็นร่าง หลังจากนั้นที่กิเลสอื่นๆ ทั้งหมดก็เกิดขึ้น เวลานี้พ่ออธิบายว่า: ให้พิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและกลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ การตระหนักรู้ของดวงวิญญาณเป็นสิ่งที่จำเป็น ผู้คนเพียงแต่พูดว่า ดวงวิญญาณเปล่งประกายอยู่ตรงกลางหน้าผาก เวลานี้ลูกเข้าใจว่านั่นคือภาพลักษณ์อมตะ ร่างกายนี้เป็นบัลลังก์ของดวงวิญญาณ, ภาพลักษณ์อมตะ ดวงวิญญาณหนึ่งที่หน้าผาก นี่คือบัลลังก์ของภาพลักษณ์อมตะ ทั้งหมดคือบัลลังก์อมตะที่มีชีวิต ไม่ใช่บัลลังก์อมตะที่ทำด้วยไม้ที่ผู้คนได้ทำไว้ในอมฤตสา พ่อได้อธิบายว่า มนุษย์ทุกคนมีบัลลังก์อมตะของตนเอง ดวงวิญญาณมาและอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ว่าจะในยุคทองหรือยุคเหล็ก มันเป็นร่างกายมนุษย์เหล่านี้ที่เป็นบัลลังก์สำหรับดวงวิญญาณ ดังนั้นมีบัลลังก์อมตะมากมาย มนุษย์ทุกคนเป็นบัลลังก์ของดวงวิญญาณที่เป็นอมตะ ดวงวิญญาณละจากบัลลังก์หนึ่งและรับอีกบัลลังก์หนึ่งในทันที ก่อนอื่นบัลลังก์นั้นมีขนาดเล็กและจากนั้นมันก็จะขยายใหญ่ขึ้นร่างนี้บัลลังก์นี้กลับมาเล็กและใหญ่ แต่บัลลังก์ไม้ที่ชาวซิกข์เรียกว่า“บัลลังก์อมตะ”ไม่สามารถใหญ่ขึ้นหรือเล็กลงได้ ไม่มีใครรู้ว่าหน้าผากเป็นบัลลังก์อมตะของมนุษย์ทั้งหมด ดวงวิญญาณเป็นอมตะและไม่เคยถูกทำลาย ดวงวิญญาณได้รับบัลลังก์ที่ต่างๆ ในยุคทองลูกแต่ละคนจะได้รับบัลลังก์ชิ้นหนึ่งมากซึ่งเรียกว่าบัลลังก์ยุคทอง และจากนั้นดวงวิญญาณก็ได้รับบัลลังก์เงิน, ทองแดงและบัลลังก์ยุคเหล็ก ดังนั้นหากลูกต้องการบัลลังก์ยุคทอง ลูกต้องกลับมาบริสุทธิ์อย่างแน่นอน ดังนั้นพ่อพูดว่า จดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้นอย่างสม่ำเสมอ และอัลลอยต์ในลูกจะถูกขจัดออกไป จากนั้นลูกจะได้รับบัลลังก์ของเทพ เวลานี้ลูกมีบัลลังก์ของสกุลบราห์มิน ลูกๆดวงวิญญาณมีบัลลังก์ของยุคบรรจบพบกันที่เป็นสิริมงคลที่สุด และจากนั้นลูกจะได้รับบัลลังก์ของเทพ ผู้คนในโลกไม่รู้สิ่งเหล่านี้ เป็นเพียงหลังจากมีสำนึกที่เป็นร่างเท่านั้นที่ผู้คนทำให้เกิดความทุกข์ซึ่งกันและกัน เหตุนี้เองสิ่งนี้จึงเรียกว่าเป็นดินแดนแห่งความทุกข์ เวลานี้พ่ออธิบายแก่ลูกๆ: จดจำดินแดนแห่งความสงบซึ่งเป็นสถานที่อาศัยที่แท้จริงของลูก จดจำดินแดนแห่งความสุขและเฝ้าแต่ลิ้มดินแดนแห่งความทุกข์นี้ ให้มีการวางเฉยในสิ่งนี้ ไม่ใช่ว่าลูกจะต้องละทิ้งบ้านและครอบครัวของลูกเหมือนชั้นยาสี พ่ออธิบาย: ในแง่หนึ่งนั่นก็เป็นสิ่งดี แต่อีกแง่หนึ่งมันเป็นสิ่งที่ไม่ดี ทุกสิ่งของลูกนั้นดี หะระโยคะของพวกเขาเป็นสิ่งที่ดีและไม่ดีด้วยเช่นกัน เพราะเมื่อเทพไปสู่หนทางแห่งบาปความบริสุทธิ์เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะล้างบาป ดังนั้นพวกเขาจึงช่วยในสิ่งนั้นเช่นกัน เพียงบาปเท่านั้นที่เป็นดินแดนที่ไม่สูญสลาย ที่นี้ที่พ่อมา ดังนั้นสถานที่ที่พ่อที่ไม่มีชีวิตจำกัดมาจึงเป็นสถานที่จาริกแสวงบุญที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เพียงพ่อเท่านั้นที่มาและประทานครุฑพ้นจากบาปและความไม่บริสุทธิ์แก่ทุกคน เหตุนี้เองเพียงบาปเท่านั้นที่เป็นดินแดนที่สูงที่สุดเหนือสิ่งใด สิ่งหลักที่พ่ออธิบายคือ: ลูกๆ อยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึง คำว่า“มานมานะบาฟ”ได้ถูกกล่าวถึงในกิตะด้วยเช่นกัน แต่พ่อไม่ได้อธิบายสิ่งใดในภาษาสันสกฤต พ่อบอกลูกความหมายของ “มานมานะบาฟ”: ละทิ้งศาสนาทางร่างกายทั้งหมดและมีศรัทธาว่าลูกคือดวงวิญญาณ ดวงวิญญาณไม่สูญสลายและไม่มีความใหญ่ขึ้นหรือเล็กลง พวกเขามีบทบาทที่ไม่สูญสลายบันทึกไว้ในพวกเขา ละครถูกกำหนดไว้แล้ว ดวงวิญญาณที่มาภายหลังจะมีบทบาทที่น้อยมาก สำหรับช่วงเวลาที่เหลือ, พวกเขาอาศัยอยู่ในดินแดนแห่งความสงบ พวกเขาไม่สามารถไปสวรรค์ได้ ผู้ที่มาภายหลังจะได้สัมผัสกับความสงบเล็กน้อยและความทุกข์เล็กน้อย เช่นเดียวกับที่ในช่วงเทศกาลดิवाลี มีฝูงจำนวนมากปรากฏออกมาและลูกจะเห็นในตอนเช้าว่าฝูงทั้งหมดนั้นตายไปแล้ว ดังนั้นจึงเป็นเช่นเดียวกันสำหรับมนุษย์ ผู้ที่มาภายหลังจะมีคุณค่าอะไร? มันเหมือนกับชีวิตของสัตว์ ดังนั้นพ่ออธิบายว่าวงจรโลกนี้หมุนไปอย่างไรและต้นไม้โลกมนุษย์กลับมาใหญ่จากเล็กและเล็กจากใหญ่อย่างไร ในยุคทอง, มีมนุษย์น้อยมาก ขณะที่ในยุคเหล็กมีการเติบโตอย่างมากและต้นไม้ก็ใหญ่ขึ้น สิ่งหลักที่พ่อได้ให้สัญญาคือ: ในขณะที่อยู่ที่บ้านกับครอบครัว จดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้นอย่าง

สม่ำเสมอ ฝึกฝนอยู่ในการจดจำระลึกถึงเป็นเวลา 8 ชั่วโมง ด้วยการจดจำระลึกถึง, ในที่สุดลูกก็จะกลับมาบริสุทธิ์และไปหาพ่อและได้รับทุนการศึกษาเช่นกัน หากบาปใดหลงเหลืออยู่จะต้องมีการเกิดใหม่อีกครั้งที่นี้ จะมีประสบการณ์ของการลงโทษและสภาพจะลดลง ทุกคนต้องชำระสะสางบัญชีกรรมของพวกเขา มนุษย์ยังคงเกิดมาอย่างต่อเนื่องแม้แต่ในขณะนี้ ในเวลานี้ลูกสามารถเห็นได้ว่าประชากรของคริสเตียนมีมากกว่าประชากรของชาวบารัต พวกเขาใช้ชีวิตด้วยเช่นกัน ผู้คนของบารัตเคยรู้จักคิด 100% แต่เวลานี้พวกเขากลายเป็นผู้ที่ไม่รู้จักคิด เพราะพวกเขาคือผู้ที่ได้รับความสุข 100% และแล้วพวกเขาก็เป็นผู้ที่ได้รับความทุกข์ 100% ผู้อื่นมาในภายหลัง พ่อได้อธิบายถึงสิ่งที่เชื่อมโยงกันระหว่างราชวงศ์คริสเตียนและราชวงศ์กฤษณะ ชาวคริสเตียนได้นำอาณาจักรของลูกไปและลูกกำลังจะได้รับอาณาจักรนั้นกลับคืนมาจากราชวงศ์คริสเตียน ในเวลานี้ชาวคริสเตียนมีความแข็งแกร่ง พวกเขาได้รับความช่วยเหลือจากบารัต เวลานี้บารัตกำลังอดอยากหิวโหยและดั่งนั้นงานรับใช้ตอบแทนจึงเกิดขึ้น พวกเขาได้นำทรัพย์สมบัติ, เพชรพลอยและอัญมณีมากมายไปจากที่นี่ พวกเขากลับมามั่งคั่งมากและดั่งนั้นพวกเขาจึงส่งทรัพย์สมบัตินั้นกลับคืนมา พวกเขาจะไม่ได้สิ่งใดเลย ไม่มีใครตระหนักและรู้จักลูกในเวลานี้ หากพวกเขาตระหนักรู้จักลูก พวกเขาจะมาและรับคำแนะนำจากลูก ลูกคือชุมชนของพระเจ้าผู้ที่ทำตามคำแนะนำของพระเจ้า ลูกคือผู้ที่เปลี่ยนจากชุมชนของพระเจ้าเป็นชุมชนเทพ และจากนั้นลูกจะกลายเป็นชุมชนของนักรบ, พ่อค้าและศูทร ในเวลานี้เราคือบราห์มิน จากนั้นเราจะกลายเป็นเทพแล้วก็เป็นนักรบ ดูซึ่งความหมายของ“ฮัมโซ” นั้นดีแค่ไหน นี่คือเกมของการตีลังกาและเป็นสิ่งที่ย่างยากต่อการเข้าใจ แต่มายาก็ทำให้ลูกลิ้มและจากการที่เต็มไปด้วยคุณธรรมอันสูงส่งเธอก็ทำให้ลูกเต็มไปด้วยลักษณะที่ชั่วร้ายเช่นปีศาจ การกลับมาไม่บริสุทธิ์คือลักษณะที่ชั่วร้ายเช่นปีศาจอัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสต์กับลูกๆ ทางจิต

**สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของคุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:**

1. เพื่อที่จะได้รับทุนการศึกษา ฝึกฝนที่จะจดจำพ่ออย่างน้อยเป็นเวลา 8 ชั่วโมงขณะที่อยู่บ้านกับครอบครัวของลูก โดยการฝึกฝนการจดจำระลึกถึงเท่านั้นที่บาปของลูกจะถูกตัดออกไปและลูกจะได้รับบัลลังก์ของยุคทอง
2. มีการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัดในดินแดนแห่งความทุกข์นี้และจดจำสถานที่ที่อยู่อาศัยดั้งเดิมของลูก: ดินแดนแห่งความสงบและความสุข อย่าได้มีสำนึกที่เป็นร่างและจึงเป็นเหตุของความทุกข์แก่ใคร

**พร:**            **พร:**            ขอให้ลูกเข้าใจบัญชีกรรมของการกระทำและทำให้สภาพของลูกไม่สั่นคลอนและกลายเป็นโยคีที่ง่ายดาย

ขณะที่ลูกกำลังเคลื่อนไป ถ้าบัญชีกรรมบางอย่างมาอยู่เบื้องหน้าลูก อย่าปล่อยให้สิ่งนั้นเป็นเหตุของความปั่นป่วนในจิตใจของลูกและอย่าให้สภาพของลูกขึ้นลง โอเค สิ่งนั้นมา ก็เพียงแคร์ับรู้และจบสิ้นสิ่งนั้นจากระยะไกล อย่าเป็นนักรบในเวลานี้ พ่อผู้ทรงอำนาจอยู่กับลูก และดั่งนั้นมายาไม่สามารถเขย่าลูกได้ เพียงแต่นำรากฐานของศรัทธาไปใช้ในรูปแบบปฏิบัติ และใช้สิ่งนั้นในเวลาที่คุณต้องการ และลูกจะกลายเป็นโยคีที่ง่ายดาย เวลานี้ จงกลายเป็นโยคีที่สม่ำเสมอ ไม่ใช่ใช้นักรบผู้ที่รบรา

**คติพจน์:**        เพื่อที่จะอยู่อย่างเป็นแสงที่เบาสบาย มอบความรับผิดชอบทั้งหมดของลูกให้แก่พ่อ

**\*\*\* โอม ขานติ \*\*\***